

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 184/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. H., B., zastúpeného advokátom JUDr. R. H., B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 3 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „*nadobudnutím účinnosti zákona č. 210/2006 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a zákona č. 211/2006 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov*“ za účasti Národnej rady Slovenskej republiky, Nám. A. Dubčeka 1, Bratislava, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. H., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2006 doručená sťažnosť JUDr. P. H., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. H., B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 3 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 26 Medzinárodného

paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) „nadobudnutím účinnosti zákona č. 210/2006 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a zákona č. 211/2006 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov“ (ďalej len „ústavný zákon“ a „zákon“). Za porušiteľa svojich práv sťažovateľ označil Národnú radu Slovenskej republiky, Námestie Alexandra Dubčeka 1, Bratislava (ďalej len „národná rada“). Ústavný súd rešpektuje sťažovateľovu vôľu, ktorý svoje podanie pokladá za ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy v spojení s § 49 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ tvrdí, že prijatím ústavného zákona a zákona „... poslanci Národnej rady SR schválili možnosť prejednať a rozhodnúť len o takom priestupku poslanca Národnej rady SR, o ktorom tak ustanoví zákon. Tým si de facto a de iure sami sebe implicitne potvrdili svoju osobnú priestupkovú imunitu, čím hrubo porušili Ústavou a medzinárodnými dohovormi zaručený princíp rovnosti občanov pred zákonom, princíp nediskriminácie, ako aj viaceré princípy právneho štátu“.

Sťažovateľ rozsiahlo argumentuje, že priestupková imunita poslancov nie je potrebná pre dosiahnutie účelu imunity v podmienkach Slovenskej republiky a porušuje rovnosť občanov. Svoju argumentáciu opiera o medzinárodné zmluvy a o judikatúru ústavného súdu.

Právomoc ústavného súdu rozhodnúť o jeho sťažnosti podľa čl. 127 ústavy opiera o spojenie dvoch téz. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený a povinný chrániť základné práva a slobody, alebo ľudské práva a základné slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Sťažovateľ nemá v právnom poriadku Slovenskej republiky okrem sťažnosti podľa

čl. 127 ústavy „žiadne iné účinné právne prostriedky na ochranu svojich základných práv a slobôd...“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález nasledovného znenia: „*nadobudnutím účinnosti zákona č. 210/2006 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a zákona č. 211/2006 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov boli porušené základné práva JUDr. P. H. zakotvené v čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 3, čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v článku 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona o ústavnom súde. Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde predpísané náležitosti, či nie je neprípustná, podaná oneskorene alebo niekým zjavne neoprávneným, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd zistil, že porušenie označených práv vidí sťažovateľ v „*nadobudnutí účinnosti*“ ústavného zákona a zákona preto, lebo podľa jeho tvrdenia ústavný zákon a zákon svojím obsahom porušujú ním označené práva. Jeho argumentácia spočíva v tvrdení a zdôvodňovaní obsahového nesúladu ústavného zákona a zákona s ustanoveniami medzinárodných zmlúv a ústavy zakotvujúcimi tie práva sťažovateľa, ktorých porušenie namieta.

Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 66/01 vyslovil: „Žiadne z konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania (konaní), pretože ústavná a zákonná úprava konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky upravuje konania výlučne ako samostatné konania, v rámci ktorých nie je prípustné uskutočniť iné konanie alebo iným konaním nahradiť to konanie, ktoré je určené na konkrétnu ochranu základných práv a slobôd.“ Konaním o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy sa možno chrániť len proti porušeniam práv individuálnymi, ale nie normatívnymi právnymi

aktmi. Na ochranu pred porušením práv priamo normatívnym právnym aktom je určené konanie o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy a § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ ako fyzická osoba však nepatrí medzi subjekty oprávnené podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až e) v spojení s § 37 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ sa v konaní o sťažnosti domáha ochrany pred údajným porušením jeho práv priamo normatívnym právnym aktom, ústavným zákonom a zákonom, čiže niečoho, o čom ústavný súd nemôže v tomto type konania konať a rozhodnúť. Samotným „*nadobudnutím účinnosti*“ ústavného zákona a zákona zjavne nemohlo dôjsť k zásahu do sťažovateľových práv. K takémuto zásahu mohlo dôjsť len obsahom ústavného zákona a zákona, ktorý však ústavný súd nemôže v konaní podľa čl. 127 ústavy posudzovať.

Preto je sťažnosť zjavne neopodstatnená. Jej zjavná neopodstatnenosť spočíva v rozpore medzi typom konania pred ústavným súdom, ktorý sťažovateľ zvolil, a obsahom sťažnosti. Ak by ústavný súd posúdil sťažovateľovo podanie ako návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov (čl. 125 ústavy), tak by ho musel odmietnuť ako podané zjavne neoprávnenou osobou.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2006